

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5740/2558

พนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคามโจทก์ นางปราณี ปุผาตา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 254, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ในคดีแพ่งที่ผู้เสียหายฟ้องขับไล่จำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของผู้เสียหายโดยให้เหตุผลว่าผู้เสียหายยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาหลังจากที่จำเลยที่ 1 เข้าไปปลูกข้าวในที่นาพิพาทเป็นเวลาหลายเดือนจนข้าวจะเก็บเกี่ยวได้แล้ว การยื่นคำร้องขอของผู้เสียหายจึงล่วงเลยเวลาอันสมควร ทั้งหากจะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษามาใช้ ก็ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยที่ 1 จึงยังไม่สมควรจะนำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 254 (2) มาใช้แก่จำเลยที่ 1 อันอาจเป็นเหตุทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจว่าจำเลยที่ 1 มีสิทธิเข้าไปเก็บเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาท เพราะเชื่อว่าเป็นต้นข้าวที่จำเลยที่ 1 ปลูกไว้ก็ตาม แต่ภายหลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีอาญาที่โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยที่ 1 กับพวกว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดฐานบุกรุกที่นาพิพาทของผู้เสียหาย อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าที่นาพิพาทเป็นของผู้เสียหาย และผลของคำพิพากษาคดีอาญาดังกล่าวย่อมทำให้จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่นาพิพาท เนื่องจากคำพิพากษาศาลชั้นต้นย่อมมีผลผูกพันคู่ความจนกว่าคำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือดลเสีย ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 แต่ในวันเกิดเหตุหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กลับเข้าไปเกี่ยวข้าวซึ่งปลูกอยู่ในที่นาพิพาทเนื้อที่ประมาณ 1 งาน ได้ข้าวจำนวน 50 มัด นำไปวางไว้บนคันนาอีก เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ตามพยานหลักฐานของโจทก์ว่า ข้าวในที่นาพิพาทเป็นของผู้เสียหาย การที่จำเลยที่ 4 เข้าไปเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาทร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 จึงถือว่าจำเลยที่ 4 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดฐานลักทรัพย์

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันลักข้าวเปลือกที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม แต่ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าทรัพย์ที่ถูกลักไปนั้นเป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ หรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา 335 (12) เพราะลำพังการลักทรัพย์อื่นของผู้มีอาชีพกสิกรรมย่อมไม่มีความผิดตามอนุมาตรานี้ ดังนั้น จำเลยทั้งสี่จึงมีความผิดตามมาตรา 335 (7) เท่านั้นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 334, 335 จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1818/2551 ของศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) (12) วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 1 ปี ทางนำสืบของจำเลยทั้งสี่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 8 เดือน จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า

จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม้ในคดีแพ่งที่ผู้เสียหายฟ้องขับไล่จำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวของผู้เสียหายเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2550 โดยให้เหตุผลว่าผู้เสียหายยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาหลังจากที่จำเลยที่ 1 เข้าไปปลูกข้าวในที่นาพิพาทเป็นเวลาหลายเดือนจนข้าวจะเก็บเกี่ยวได้แล้วการยื่นคำร้องขอของผู้เสียหายจึงล่วงเลยเวลาอันสมควร ทั้งหากจะนำวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษามาใช้ ก็ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยที่ 1 จึงยังไม่สมควรจะนำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254 (2) มาใช้แก่จำเลยที่ 1 ตามสำเนารายงานกระบวนการพิจารณา อันอาจเป็นเหตุทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจว่าจำเลยที่ 1 มีสิทธิเข้าไปเก็บเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาท เพราะเชื่อว่าเป็นต้นข้าวที่จำเลยที่ 1 ปลูกไว้ก็ตาม แต่ภายหลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีอาญาที่โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยที่ 1 กับพวกเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2551 ว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดฐานบุกรุกที่นาพิพาทของผู้เสียหาย ตามสำเนาคำพิพากษาอันเป็นการแสดงให้เห็นว่าที่นาพิพาทเป็นของผู้เสียหาย และผลของคำพิพากษาคดีอาญาดังกล่าวย่อมทำให้จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่นาพิพาท เนื่องจากคำพิพากษาศาลชั้นต้นย่อมมีผลผูกพันคู่ความจนกว่าคำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับหรือดลเสีย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 แต่ในวันเกิดเหตุหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กลับเข้าไปเกี่ยวข้าวซึ่งปลูกอยู่ในที่นาพิพาทเนื้อที่ประมาณ 1 งาน ได้ข้าวจำนวน 50 มัด นำไปวางไว้บนคันนาอีกโดยคดีได้ความจากคำเบิกความของนายเชียว และนายเทิน พยานโจทก์ว่า ในฤดูทำนาปี 2551 ผู้เสียหายเป็นผู้ทำนาในที่นาพิพาท และยังได้ความจากคำเบิกความของนายเลียบ น้องของผู้เสียหายว่า วันเกิดเหตุ พยานเห็นจำเลยทั้งสองเข้าไปเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาท ไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์ทั้งสามเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยทั้งสอง คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ประกอบกับจำเลยที่ 4 ก็เบิกความรับว่าเข้าไปในที่นาพิพาทด้วย เพียงแต่บ่ายเบี่ยงอ้างว่า ไปเกี่ยวตอซังข้าวและหญ้าตามคันนาตามที่จำเลยที่ 3 บอกให้เกี่ยว ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างที่เลื่อนลอย ง่ายแก่การกล่าวอ้าง ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 นำสืบอ้างว่า ข้าวในที่นาพิพาทเป็นของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ที่เข้าไปปลูกไว้เอง ในวันที่ 5 พฤศจิกายน 2551 เสียหายพาพวกเข้าไปเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาท จำเลยที่ 1 ห้ามปราม แต่ผู้เสียหายกับพวกไม่เชื่อฟัง จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 จึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโทสุรศักดิ์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรนาเชือกนั้น ได้ความจากคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรศักดิ์ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ไม่ได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพยาน คงมีผู้เสียหายที่ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพยานว่า จำเลยที่ 1 กับพวกเข้าไปลักเกี่ยวข้าวของผู้เสียหายในที่นาพิพาท พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ข้าวในที่นาพิพาทเป็นของผู้เสียหาย เมื่อจำเลยที่ 4 เข้าไปเกี่ยวข้าวในที่นาพิพาทร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 จึงถือว่าจำเลยที่ 4 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อย่างไรก็ดี ทรัพย์ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันลักเป็นข้าวที่จำเลยทั้งสองร่วมกันเกี่ยวจำนวน 50 มัด เป็นเงิน 2,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนไม่มากนัก ประกอบกับผู้เสียหายก็ไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองแล้ว ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเคยรับโทษจำคุกมาก่อน กรณีมีเหตุ

สมควรรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยทั้งสี่ แต่เพื่อให้จำเลยทั้งสี่หลบจำ เห็นควรลงโทษปรับจำเลยทั้งสี่อีกสถานหนึ่งด้วย อนึ่ง คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันลักข่วเปลือกที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม แต่ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าทรัพย์ที่ถูกลักไปนั้นเป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ หรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (12) เพราะล่ำพังการลักทรัพย์อื่นของผู้มีอาชีพกสิกรรมย่อมไม่เป็นความผิดตามอนุมาตรานี้ ดังนั้น จำเลยทั้งสี่จึงมีความผิดตามมาตรา 335 (7) เท่านั้น พิพากษากลับว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 3,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยทั้งสี่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 8 เดือน และปรับคนละ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยทั้งสี่ฟัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยทั้งสี่ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · ฉัตรไชย จันทรพรายศรี · สุภัทร์ สุทธิมนัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th · https://www.thaideka.online/deka/5740/2558](https://www.thaideka.online/deka/5740/2558)